

Zit het vast?

Onvervangbaar: Post-it

Je neemt een mislukte lijmuitvinding van een collega, plakt een papiertje vast en plotsklaps ben je uitvinder van een wereldsucces. Bizar? Vast, maar zo is het wel gebeurd met de Post-its. Ofwel: de geeltjes (of eigenlijk alle kleuren papiertjes) die je op willekeurige plekken plakt en zomaar weer weg kunt halen.

De Amerikaanse doctor Spence Silver werkte in een fabriek waar ze onder andere lijmsoorten maakten. In 1968 vond hij een lijmsoort uit die niet goed lijmd. Tenminste, de lijm kleefde wel, maar droogde niet. Het was een lijm die je daarom een paar keer achter elkaar kon gebruiken. Handig? Nou, in eerste instantie leek dat niet zo, want wat heb je aan lijm die niet tot in de eeuwigheid iets vastlijmt? Maar meneer Silver was creatief, hij bedacht een klevend prikbord waar je alles 'even' op kon hangen. Origineel bedacht, maar het werkte niet goed. Hij deed dezelfde lijm in een spuitbus, maar ook dat werd geen daverend succes.

Boekenlegger

Silver had een collega in de lijmfabriek. Dat was Art. Art was koorzanger in een kerkkoor. Zijn koorboek was groot en dik. Om snel het juiste lied te kunnen vinden, gebruikte hij diverse boekenleggers. Zoals je weet, zijn die vaak superhandig, behalve als ze uit je boek vallen. Dat gebeurde bij Art steeds en dat irriteerde hem mateloos!

Op een dag pakte Art een stukje papier, deed er wat lijm op van Silver en plakte het in zijn boek. En yes, het werkte: het papiertje bleef op zijn plaats, maar kon er ook gemakkelijk uit worden gehaald en dan weer ergens anders in het boek worden geplakt. Het fijnste was dat er geen lijmresten op de pagina's van het boek bleven zitten.

Je snapt het: Silver en Art zijn samen, als team, de beste uitvinders van hun baas geworden!

Klittenband

Hoe sluit je kleding: met knopen, een rits, met een houtje-touwtjesluiting of gewoon met een riem? En wordt het niet eens tijd om iets nieuws te verzinnen? Want al die dingen bestaan al een eeuwigheid, of in ieder geval erg lang. En kun je dan iets leren van de natuur? Vast wel.

Heb je weleens gekeken naar de veren van een vogel? Echt goed gekeken? Aan de slagpen, dat harde ding in het midden, zitten allemaal zijdraden. Die hebben weer kleinere zijdraden. En die zijdraden grijpen in elkaar met weerhaakjes. Dat is erg handig, want als een vogel eens een keer zijn veren kapotmaakt, kan hij ze repareren door de weerhaakjes weer in elkaar te schuiven. Vind je dit vergezocht?

Wat dacht je dan hiervan?

Het is bijna zeventig jaar geleden. Er loopt een Zwitser met zijn hond door de Alpen. Als hij thuiskomt, zitten zijn hond en zijn sokken onder de klitten van een distel. De Zwitser krijgt die klitten maar moeilijk los. Hm, hoe zou dat komen? De man pakt een microscoop, bekijkt de klitten en denkt: eureka! Hij ziet namelijk allemaal kleine weerhaakjes, en die weerhaakjes grijpen zich vast in zijn kleding (en in de haren van de hond).

Zijn uitvinding heet nu 'klittenband'. De Zwitser was George de Mestral. Hij vroeg in 1955 patent aan op zijn uitvinding, zodat voor de eeuwigheid was vastgelegd dat hij dit had uitgevonden! Omdat De Mestral Frans sprak, noemde hij zijn uitvinding geen klittenband, maar Velcro. Dat is een samenvoeging

van de twee Franse woorden voor fluweel (velours) en haakje (crochet). En dat is een goede naam, want klittenband bestaat uit twee stroken stof. De ene kant is zo zacht als fluweel, de andere kant bestaat uit piepkleine nylon haakjes.

Zo zie je maar, voor de betere uitvinding moet je met de hond door de bergen wandelen.

Marja Baeten

